

Čj. UOOU-01310/13-25

ROZHODNUTÍ

Úřad pro ochranu osobních údajů, jako příslušný správní orgán podle § 10 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, § 2 odst. 2 a § 46 odst. 4 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, rozhodl dne 7. prosince 2016 takto:

Je prokázáno, že účastník řízení: Česká republika – Vrchní státní zastupitelství v Praze, se sídlem náměstí Hrdinů 1300/11, 140 65 Praha 4, IČO: 49625586, jako správce osobních údajů svých zaměstnanců ve smyslu § 4 písm. j) zákona č. 101/2000 Sb., tím, že od 25. ledna 2013 do zahájení tohoto řízení (tj. 14. února 2013) zveřejnil prostřednictvím webových stránek umístěných na internetové adrese <http://portal.justice.cz/> jako přílohu přípisu zn. 1 SIN 2/2013 - 17 ze dne 14. ledna 2013 v dokumentu označeném jako „Platy zaměstnanců VSZ v Praze - stav k 10.1.2013“ osobní údaje 20 zaměstnanců Vrchního státního zastupitelství v Praze

[REDAKCE]
[REDAKCE]
[REDAKCE]
[REDAKCE]
[REDAKCE]) v rozsahu jméno, příjmení a výše hrubého příjmu, a to bez jejich souhlasu,

porušil povinnost stanovenou v § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 101/2000 Sb., tedy povinnost zpracovávat osobní údaje pouze v souladu s účelem, k němuž byly shromážděny,

a tím spáchal správní delikt podle § 45 odst. 1 písm. c) zákona č. 101/2000 Sb., neboť zpracovával osobní údaje způsobem, který neodpovídá stanovenému účelu, za což se mu v souladu s § 45 odst. 3 zákona č. 101/2000 Sb. ukládá

pokuta ve výši 50.000 Kč
(slovy padesát tisíc korun českých)

a dále podle § 79 odst. 5 správního řádu povinnost **nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč,**

obojí splatné do 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí bezhotovostním převodem na účet vedený u ČNB, č. ú. 19-5825001/0710, variabilní symbol IČO účastníka řízení, konstantní symbol 1148.

Odůvodnění

Správní řízení pro podezření ze spáchání správního deliktu podle § 45 odst. 1 písm. c) zákona č. 101/2000 Sb. v souvislosti se zveřejněním osobních údajů zaměstnanců účastníka prostřednictvím internetu bylo zahájeno oznámením Úřadu pro ochranu osobních údajů (dále jen „Úřad“), které bylo účastníku řízení, České republice – Vrchnímu státnímu zastupitelství v Praze, doručeno dne 14. února 2013. Podkladem pro zahájení řízení byly skutečnosti uvedené ve zjištěních Úřadu, které jsou součástí spisového materiálu tohoto řízení.

Součástí výše uvedeného oznámení o zahájení správního řízení byla též výzva, aby účastník řízení předložil listiny, které dokládají souhlas zaměstnanců se zveřejněním jejich osobních údajů, příp. jiný právní titul k jejich zveřejnění, a dále listiny, které obsahují druh práce a pracovní náplň 44 zaměstnanců, jejichž osobní údaje byly zveřejněny. Účastník řízení se k jeho předmětu vyjádřil podáním čj. 9 SPR 38/2013 - 23 ze dne 25. února 2013, jehož přílohou byla žádost o informaci zaslaná účastníkovi řízení elektronickou poštou dne 9. ledna 2013 a přehled pracovního zařazení jeho zaměstnanců, jejichž údaje byly zveřejněny. V návaznosti na toto vyjádření správní orgán dne 5. března 2013 vyzval účastníka řízení k doplnění vyjádření sdělením pracovní náplně tří jeho zaměstnanců a sdělením, zda jsou, resp. byli, tito zaměstnanci oprávněni nakládat s veřejnými prostředky a v jaké výši. Na tuto výzvu odpověděl účastník řízení podáním čj. 9 SPR 38/2013 - 40 ze dne 8. března 2013, ve kterém popsal oprávnění příslušných zaměstnanců samostatně nakládat s finančními prostředky a zaslal současně jejich popis práce.

Ze spisového materiálu je zřejmé, že účastník řízení obdržel dne 9. ledna 2013 z e-mailové adresy [redacted] e-mail, jehož předmět byl označen „Informace o výši platů“. V této zprávě je k předmětu žádosti uvedeno: „v souladu se zákonem č. 106/1999 Sb. o svobodném přístupu k informacím si Vás dovoluji požádat o poskytnutí údajů o výši platu státních zástupců a zaměstnanců vrchního státního zastupitelství. Zejména si dovoluji požádat o informace o výši platu vrchního státního zástupce a jeho náměstka, státních zástupců působících na Vrchním státním zastupitelství (dále jen VSZ) a zaměstnanců sekretariátu VSZ.“ Dále ze spisového materiálu vyplývá, že dne 25. ledna 2013 v 10:12 hod byl prostřednictvím webových stránek umístěných na internetové adrese <http://portal.justice.cz/> vyvěšen soubor vyhovění.pdf spolu se dvěma přílohami (příl1.pdf a příl2.pdf). Soubor vyhovění.pdf obsahuje přípis účastníka řízení zn. 1 SIN 2/2013 - 17 ze dne 14. ledna 2013, ve kterém je mj. uvedeno: „v příloze Vám zasílám přehled o platech státních zástupců a ostatních zaměstnanců Vrchního státního zastupitelství v Praze.“ Soubor příl2.pdf potom obsahuje dokument označený jako „Platy zaměstnanců VSZ v Praze - stav k 10.1.2013“, který zahrnuje seznam 44 zaměstnanců Vrchního státního zastupitelství v Praze [redacted]

Účastník řízení dále bez bližšího upřesnění zdůrazňuje i povinnost zaměstnavatele zajišťovat rovné zacházení se všemi zaměstnanci (§ 16 odst. 1 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce), která vyplývá nejen z Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), ale také z mezinárodně právních závazků České republiky, které tuto povinnost bez výjimky vyžadují.

V zájmu urychlení a naplnění účelu řízení, jak uvádí účastník řízení, předkládá jako součást svého vyjádření kompletní rozbor, včetně všech pracovních pozic obsazených u Vrchního státního zastupitelství v Praze, a dále přehled pracovních pozic u zaměstnanců, kteří byli jmenováni v předmětném dokumentu. Pokud Úřad při svém rozhodování v tomto řízení bude posuzovat pracovní zařazení a náplně činnosti u jednotlivých zaměstnanců a uvažovat o tom, zda bylo či nebylo namístě provádět „test proporcionality“, považuje Vrchní státní zastupitelství v Praze, i přes jím uvedené citace z rozsudků Nejvyššího správního soudu, za potřebné poznamenat následující. Všichni zaměstnanci Vrchního státního zastupitelství v Praze včetně státních zástupců tvoří jeden organizačně a funkčně propojený nedělitelný celek. Zaměstnanci zajišťují zabezpečení a podporu hlavních procesů stanovených právními předpisy pro výkon působnosti Vrchního státního zastupitelství v Praze. Jedná se zejména o výkon mzdové a účetní agendy, rozpočtové agendy, správy majetku, zabezpečení dopravní agendy, personalistiky, informatiky a analytické činnosti, spisové a archivní služby a nakládání a manipulace s utajovanými skutečnostmi. Všichni zaměstnanci podléhají povinnosti zachovávat mlčenlivost a většina z nich musí splňovat podmínky fyzické osoby pro přístup k utajovaným informacím stupně utajení „Vyhrazené“, případně stupně utajení „Důvěrné“ nebo „Tajné“ podle zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti. Dále účastník řízení předkládá výčet právních předpisů, ze kterých vyplývají úkoly pro státní zastupitelství. Následně pak definuje obecný popis činnosti jednotlivých pracovních pozic (rejstříkářka, zapisovatelka, vedoucí kanceláře, zaměstnanec podatelny, vedoucí sekretariátu, asistentka vedoucího státního zástupce a jeho náměstkyně, vedoucí oddělení spisové služby, knihovnice, vedoucí personálního oddělení, personalistka, bezpečnostní ředitelka, ředitel správy, referent majetkové správy, rozpočtář, asistentka ředitele správy, finanční referent, systémový inženýr, správce informačních a komunikačních technologií, správce sítě, účetní, dopravní referent a řidič).

Dle vyjádření účastníka řízení je skutečností, že činnosti všech „ostatních“ zaměstnanců Vrchního státního zastupitelství v Praze jsou natolik provázány s výkonem působnosti státního zastupitelství a s činností státních zástupců, že nebyl shledán žádný zákonný důvod některou z osob z poskytnuté a zveřejněné informace vyloučit a žádost v takové části odmítnout. Nelze odhlédnout od běžné skutečnosti, že zaměstnanci v „nižším“ funkčním zařazení často, zejména v případech krátkodobého i déleodobého zastupování, vykonávají činnosti spojené s vyšší odpovědností i ve vztahu k fyzickým a právnickým osobám stojícím mimo soustavy státního zastupitelství, k údajům zadávaným do celostátních registrů, apod. Všichni státní zástupci a ostatní zaměstnanci Vrchního státního zastupitelství v Praze bez výjimky se přímo či nepřímo, ve větší či menší míře, podílejí na výkonu působnosti státního zastupitelství. Bez činnosti ostatních zaměstnanců by výkon působnosti státního zastupitelství podle zákona č. 283/1993 Sb., o státním zastupitelství, vůbec nebyl možný.

Jestliže zákon č. 106/1999 Sb. v § 8b odst. 1 (ke kterému absentuje od počátku legislativního procesu jakákoli důvodová zpráva), ani závazná judikatura Nejvyššího správního soudu nerozlišují, zda je příjemcem veřejných prostředků např. ministr, jeho řidič, uklízečka, předseda ústředního orgánu státní správy, či kterákoliv osoba pobírající např. sociální dávky, pak nelze ani rozlišovat mezi zaměstnanci Vrchního státního zastupitelství v Praze. Z toho pohledu není rozhodné, jaké činnosti jsou příjemci veřejných prostředků konkrétně vykonávány, a není možno posuzovat, zda právo na ochranu osobních údajů u některých osob převažuje nad právem na informace.

Závěrem právního rozboru účastník řízení opětovně zmiňuje rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 4 As 40/2010 - 66, a to především s důrazem na závěr odůvodnění, podle kterého „v případě odchýlení se od právního názoru vysloveného v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2011, č.j. 5 As 57/2010 - 79, je však krajský soud povinen důkladně objasnit důvody tohoto postupu.“ Tento apel je sice v konkrétní věci směřován ke Krajskému soudu v Praze, nicméně ani pro další orgány veřejné moci nemůže a nesmí být ignorován, neboť by docházelo k vědomému porušování principů demokratického právního státu.

Správním orgánem požadovaná listina, dokládající souhlas zaměstnanců se zveřejněním jejich osobních údajů, není dle sdělení účastníka řízení přikládána, protože takový souhlas nebyl vyžadován s ohledem na zákonnou licenci k poskytnutí požadované informace bez takového souhlasu.

Zveřejnění jména, příjmení a výše hrubé mzdy zaměstnanců Vrchního státního zastupitelství v Praze, odměňovaných z veřejných prostředků, není ze všech výše uvedených důvodů v daném případě dle názoru účastníka řízení možno považovat za porušení zákona č. 101/2000 Sb. a tedy ani za správní delikt. Při předmětném poskytnutí bylo postupováno striktně podle zákona č. 106/1999 Sb. a závazných právních názorů Nejvyššího správního soudu, které je Vrchní státní zastupitelství v Praze povinno plně respektovat. Ve vztahu k výše uvedenému navrhuje účastník řízení, aby správní řízení bylo zastaveno, neboť ke spáchání správního deliktu při plnění zákonné povinnosti Vrchním státním zastupitelstvím v Praze jako povinného subjektu nedošlo.

V doplnění vyjádření čj. 9 SPR 38/2013 - 40 ze dne 8. března 2013 zasláního účastníkem řízení na základě výzvy správního orgánu, pak účastník řízení uvedl, že [REDAKCE] byl oprávněn samostatně nakládat s veřejnými prostředky bez omezení (s výjimkou investic) od 2. května 2012 do 31. ledna 2013, pokud případně dočasně zastupoval nepřítomnou ředitelku správy a nevyhradil-li si vedoucí státní zástupce v konkrétním případě rozhodnutí sám. [REDAKCE] není nyní oprávněn samostatně nakládat s veřejnými prostředky; do 5. června 2012 byl takto oprávněn do výše 40.000 Kč ve vztahu k výdajům na výpočetní techniku a [REDAKCE] [REDAKCE] je oprávněna samostatně nakládat s veřejnými prostředky bez omezení (s výjimkou investic), nevyhradí-li si vedoucí státní zástupce v konkrétním případě rozhodnutí sám.

Pokud se týká popisu práce u požadovaných zaměstnanců účastníka řízení, pak ze zasláních podkladů vyplývá, že [REDAKCE] je referent majetkové správy - vedoucí oddělení správy majetku. Nejnáročnější práce, jejíž výkon je požadován, je zajišťování specializovaných odborných činností v oblasti majetkové a příprava a

zadávaní veřejných zakázek. [REDAKCE] je ředitelka správy, která plní úkoly související s výkonem správy Vrchního státního zastupitelství v Praze a zajišťuje provoz po stránce hospodářské, materiální a finanční, posuzuje požadavky nad rámec schváleného rozpočtu z hlediska věcnosti, účelovosti a hospodárnosti v návaznosti na provádění rozpočtových opatření, navrhuje zásadní obecné postupy vedoucí ke snižování výdajů a zvyšování příjmu financovaného zdejšího úřadu, realizuje systémy programového financování z centrálních zdrojů a prosazuje jejich uplatňování do praxe, řídí hospodaření se státním majetkem na Vrchním státním zastupitelství v Praze, zajišťuje rozbor hospodaření, sestavování účetních a statistických výkazů, zajišťuje vnitřní kontrolu podle zákona č. 320/2001 Sb., vypracovává návrhy plánu práce a provádí kontrolu čerpání mzdových prostředků, vyřizuje personální věci zaměstnanců působících na Vrchním státním zastupitelství v Praze s výjimkou státních zástupců a plní další úkoly dle pokynů vrchního státního zástupce. [REDAKCE] je dle popisu práce systémový inženýr – vedoucí oddělení informatiky, který definuje potřeby, posuzuje, vyhodnocuje a vybírá redukované nebo kombinované projekty vývoje informačních systémů, programového vybavení nebo informačních služeb, vykonává koncepční odborné činnosti na úseku informatiky, provádí nejsložitější koncepční práce spojené s rozšiřováním a zaváděním automatizace v oblasti informačního systému státního zastupitelství, navrhuje systémy zabezpečující ochranu dat i celých systémů, navrhuje systémy zálohování dat a jejich realizace, navrhuje propojení na další systémy výpočetní techniky a plní další úkoly přímého nadřízeného.

Správní orgán vydal v dané věci dne 8. dubna 2013 rozhodnutí, kterým byla účastníkovi řízení za zveřejnění osobních údajů 42 jeho zaměstnanců uložena sankce ve výši 100.000 Kč. Proti tomuto rozhodnutí byl podán rozklad a následně předseda Úřadu, jako odvolací orgán, potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Rozhodnutí předsedy Úřadu napadl účastník řízení správní žalobou, o které rozhodl Městský soud v Praze rozsudkem čj. 10A 147/2013-72 ze dne 27. září 2016 tak, že zrušil rozhodnutí správního orgánu prvního i druhého stupně a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Správnímu orgánu soud uložil při dalším řízení respektovat právní názor vyslovený v rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu čj. 8 As 55/2012-62 ze dne 22. října 2014, posoudit náplň činnosti jednotlivých zaměstnanců žalobce a zhodnotit, zda bylo třeba u některých z nich aplikovat korektivní hlediska principu přiměřenosti.

K předmětu tohoto řízení je třeba uvést následující. Účastník řízení zpracovává osobní údaje svých zaměstnanců jako jejich správce ve smyslu § 4 písm. j) zákona č. 101/2000 Sb., a to mj. za účely souvisejícími s jejich odměňováním z hlediska činnosti účastníka řízení (např. využívání finančních prostředků, které mu jsou v rámci státního rozpočtu České republiky přiděleny) a plněním povinností zaměstnavatele v oblasti mzdové, daňové, důchodového pojištění a sociálního zabezpečení. Dále je nezbytné konstatovat, že v případě, kdy účastník řízení prostřednictvím internetu zveřejnil [viz § 4 písm. l) zákona č. 101/2000 Sb., podle kterého je zveřejněným údajem mj. údaj zveřejněný jiným veřejným sdělením, za které je třeba považovat i internet] informace o svých zaměstnancích v rozsahu jméno, příjmení, výše hrubého příjmu a z poskytnuté informace vyplývající skutečnost, že se jedná o zaměstnance účastníka řízení, zveřejnil osobní údaje těchto svých zaměstnanců [viz § 4 písm. a) zákona č. 101/2000 Sb., podle kterého je osobním údajem jakákoli informace týkající se určeného nebo určitelného subjektu údajů].

Podle § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 101/2000 Sb. lze zpracovávat osobní údaje pouze v souladu s účelem, k němuž byly shromážděny. Zpracovávat k jinému účelu lze osobní údaje jen v mezích ustanovení § 3 odst. 6, nebo pokud k tomu dal subjekt údajů předem souhlas. V případě účastníka řízení nelze přitom aplikovat žádné z ustanovení obsažených v § 3 písm. 6 zákona č. 101/2000 Sb. a údaje (jak vyplývá ze sdělení samotného účastníka řízení) ani nebyly zpracovávány se souhlasem dotčených zaměstnanců. Z hlediska závěru, zda došlo k porušení povinnosti stanovené v § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 101/2000 Sb. či nikoli, je tak rozhodující účastníkem řízení namítaná skutečnost, že v případě poskytnutí i následného zveřejnění předmětných údajů jednal v souladu s právní povinností, která mu vyplývá ze zákona č. 106/1999 Sb. V případě, že by jednáním vymezeným ve výroku tohoto rozhodnutí byla plněna povinnost stanovená jiným právním předpisem, byl by totiž právním titulem pro tento postup účastníka řízení § 5 odst. 2 písm. a) zákona č. 101/2000 Sb., podle kterého správce může zpracovávat osobní údaje bez souhlasu subjektu údajů, jestliže provádí zpracování nezbytné pro dodržení právní povinnosti správce.

S ohledem na výše uvedené je nutno odmítnout argumentaci účastníka řízení, podle které přezkoumáním zákonnosti zveřejnění se Úřad fakticky nemůže vyhnout přezkumu zákonnosti prvotního poskytnutí informace nebo jejího rozsahu, k čemuž nemá zákonné zmocnění. Takovýto výklad nelze akceptovat. Přesto, že lze účastníkovi řízení přisvědčit v té části jeho tvrzení, že o tom, zda byl jeho postup v konkrétním případě v souladu se zákonem č. 106/1999 Sb., může rozhodnout pouze orgán nadřízený povinnému subjektu, případně nezávislý soud v příslušném řízení, nelze z takového tvrzení učinit závěr, že Úřad není příslušný k posouzení, zda v souvislosti s tímto poskytnutím a následným zveřejněním osobních údajů byly či nebyly dodrženy podmínky, které zákon č. 101/2000 Sb. účastníku řízení stanoví, a to včetně, resp. zejména z hlediska posouzení skutečnosti, zda se jednalo o plnění jeho právní povinnosti. V případě, že by platil argument účastníka řízení, pak by zjevně nebyl Úřad v řadě případů schopen plnit úkoly, které mu ukládá jak zákon č. 101/2000 Sb., tak směrnice Evropského parlamentu a Rady 95/46/ES ze dne 24. října 1995 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů (tj. zejména provádět dozor nad dodržováním povinností stanovených zákonem při zpracování osobních údajů). Shodně s názorem správního orgánu se vyjádřil také senát Městského soudu v Praze ve svém rozsudku čj. 10A 147/2013-72 ze dne 27. září 2016.

Při právním hodnocení otázky, zda se v případě účastníka řízení jednalo o právní povinnost, přitom správní orgán vyšel kromě příslušných právních norem, jak bude rozebráno níže, především z relevantní evropské judikatury, judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu a odborné literatury. V této souvislosti se soustředil především na to, zda je či není nutno při poskytování předmětných informací aplikovat test proporcionality. Na tomto místě je vhodné uvést, že v tzv. třístupňovém testu proporcionality je v prvním stupni posuzováno, zda je omezení práva stanoveno zákonem, v druhém stupni, zda zásah do práva je nezbytný a odpovídá sledovanému legitimnímu cíli, a ve třetím stupni je třeba vyhodnotit, zda omezení práv je přiměřené sledovanému legitimnímu cíli.

Kromě výše zmíněných relevantních ustanovení zákona č. 101/2000 Sb. je dle názoru správního orgánu třeba vzít při posouzení věci v úvahu především čl. 4 odst. 4 Listiny (Při používání ustanovení o mezích základních práv a svobod musí být

šetřeno jejich podstaty a smyslu. Taková omezení nesmějí být zneužívána k jiným účelům, než pro které byla stanovena.), čl. 7 odst. 1 Listiny (Nedotknutelnost osoby a jejího soukromí je zaručena. Omezena může být jen v případech stanovených zákonem.), čl. 10 odst. 2 a 3 Listiny (Každý má právo na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a rodinného života. Každý má právo na ochranu před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním nebo jiným zneužíváním údajů o své osobě.) a čl. 17 odst. 3 a 4 Listiny (Svobodu projevu a právo vyhledávat a šířit informace lze omezit zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti. Státní orgány a orgány územní samosprávy jsou povinny přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti. Podmínky a provedení stanoví zákon). Dále pak je na základě čl. 10 Ústavy České republiky součástí právního řádu Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod vyhlášená sdělením federálního ministerstva zahraničních věcí pod č. 209/1992 Sb. (dále jen „Úmluva“) Podle čl. 8 Úmluvy má každý má právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence a státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.

V návaznosti na uvedené správní orgán odkazuje též na nálezu Ústavní soud sp. zn. Pl.ÚS 24/10, který vymezil soukromí, tak že *„Vedle tradičního vymezení soukromí v jeho prostorové dimenzi (ochrana obydlí v širším slova smyslu) a v souvislosti s autonomní existencí a veřejnou mocí nerušenou tvorbou sociálních vztahů (v manželství, v rodině, ve společnosti), právo na respekt k soukromému životu zahrnuje i garanci sebeurčení ve smyslu zásadního rozhodování jednotlivce o sobě samém. Jinými slovy, právo na soukromí garantuje rovněž právo jednotlivce rozhodnout podle vlastního uvážení, zda, popř. v jakém rozsahu, jakým způsobem a za jakých okolností mají být skutečnosti a informace z jeho osobního soukromí zpřístupněny jiným subjektům. Jde o aspekt práva na soukromí v podobě práva na informační sebeurčení, výslovně garantovaný čl. 10 odst. 3 Listiny.“*

Na úrovni obyčejného práva je pak třeba považovat za relevantní především § 8b zákona č. 106/1999 Sb., podle kterého povinný subjekt poskytne základní osobní údaje o osobě, které poskytl veřejné prostředky (odst. 1), ustanovení odstavce 1 se nevztahuje na poskytování veřejných prostředků podle zákonů v oblasti sociální, poskytování zdravotních služeb, hmotného zabezpečení v nezaměstnanosti, státní podpory stavebního spoření a státní pomoci při obnově území (odst. 2) a základní osobní údaje podle odstavce 1 se poskytnou pouze v tomto rozsahu: jméno, příjmení, rok narození, obec, kde má příjemce trvalý pobyt, výše, účel a podmínky poskytnutých veřejných prostředků (odst. 3).

Správní orgán, jak je výše uvedeno, vzal při svém rozhodování v úvahu evropskou judikaturu týkající se vztahu práva na soukromí a práva na informace. Především se jedná o rozsudky Soudního dvora Evropské unie, a to rozsudek ze dne 20. května 2003, ve spojených věcech C-465/00, C-38/01 a C-139/01, *Österreichischer Rundfunk*, a rozsudek ze dne 9. listopadu 2010, ve spojených věcech C-92/09 a C-93/09, *Volker und Markus Schecke GbR a Hartmut Eifert proti Hessensku*. V rozsudku ve věci *Österreichischer Rundfunk* bylo konstatováno, že „článek 6

*odst. 1 písm. c) a čl. 7 písm. c) a e) směrnice Evropského parlamentu a Rady 95/46/ES nebrání takové vnitrostátní právní úpravě, jakou je úprava dotčená ve věcech v původních řízeních, za předpokladu, že je prokázáno, že široké zveřejnění nejen výše ročních příjmů, pokud převyšují určitý strop, osob zaměstnaných subjekty, jež podléhají dohledu Rechnungshof, ale i jmen poživatelů těchto příjmů je nezbytné a vhodné ve vztahu k cíli řádné správy veřejných prostředků sledovanému ústavodárcem, což přísluší ověřit předkládajícím soudům.“ V souvislosti s tím bylo v bodech 88 a 89 tohoto rozsudku uvedeno, že „předkládajícím soudům přísluší ověřit, zda je takovéto zveřejňování nutné a přiměřené ve vztahu k cíli udržet platy v rozumných hranicích, a zejména přezkoumat, zda takového cíle nemohlo být dosaženo stejně účinným způsobem přenosem jmenných informací pouze orgánům dohledu. Rovněž vyvstává otázka, zda nebylo dostatečné informovat širokou veřejnost pouze o odměnách a jiných peněžitých výhodách, na které mohou mít nárok osoby zaměstnávány dotčenými veřejnými subjekty na základě smlouvy nebo na základě zákona, a nikoli o částkách, které každá osoba skutečně pobírala během posuzovaného roku a jejichž proměnná část mohla záviset na její rodinné a osobní situaci.“ (bod 88) a „Pokud jde o závažnost zásahu do práva na respektování soukromí dotčených osob, není vyloučeno, že tyto osoby byly poškozeny na základě záporných dopadů publicity týkající se jejich profesionálních příjmů, zejména pokud jde o pracovní vyhlídky, které by se jim otevřely v jiných podnicích umístěných v Rakousku nebo jinde, které nepodléhají dohledu Rechnungshof.“ (bod 89). Obdobně se z hlediska posuzování principu proporcionality a vztahu mezi právem na informace o nakládání s veřejnými prostředky a právem na soukromí spočívajícím v důvěrnosti výše příjmů fyzické osoby Soudní dvůr Evropské unie vyjádřil i ve druhém výše uvedeném případě (*Volker und Markus Schecke GbR a Hartmut Eifert proti Hessensku*).*

Správní orgán tak došel k závěru, že na základě citované judikatury je povinností povinného subjektu podle zákona č. 106/1999 Sb. provést v případech, jako je předmětem tohoto řízení, test proporcionality. Tento svůj závěr přitom opírá též o v dané věci ustálenou judikaturu Ústavního soudu, který například ve svém nálezu sp. zn. IV.ÚS 154/97 uvedl, že při střetu základního politického práva na informace a jejich šíření s právem na ochranu osobnosti a soukromého života, tedy základních práv, které stojí na stejné úrovni, bude vždy věcí nezávislých soudů, aby s přihlédnutím k okolnostem každého jednotlivého případu pečlivě zvážily, zda jednomu právu nebyla nedůvodně dána přednost před právem druhým. Nález Ústavního soudu sp. zn. Pl.ÚS 24/10, pak uvádí, že „*Posouzení přípustnosti daného zásahu z hlediska zásady proporcionality (v širším smyslu) pak zahrnuje tři kritéria. Prvním z nich je posouzení způsobilosti naplnění účelu (nebo také vhodnosti), přičemž je zjišťováno, zda je konkrétní opatření vůbec schopno dosáhnout zamýšleného cíle, jímž je ochrana jiného základního práva nebo veřejného statku. Dále se pak jedná o posouzení potřebnosti, v němž je zkoumáno, zda byl při výběru prostředků použit ten prostředek, který je k základnímu právu nejšetnější. A konečně je zkoumána přiměřenost (v užším smyslu), tj. zda újma na základním právu není nepřiměřená ve vazbě na zamýšlený cíl, tzn. že opatření omezující základní lidská práva a svobody nesmějí, jde-li o kolizi základního práva či svobody s veřejným zájmem, svými negativními důsledky převyšovat pozitiva, která představuje veřejný zájem na těchto opatřeních.*“

Tuto skutečnost, tedy nezbytnost aplikace principu proporcionality, pak potvrzuje i rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu čj. 8 As 55/2012-62 ze

dne 22. října 2014. Nejvyšší správní soud k tomuto ve zmíněném rozsudku uvádí, „že v konkrétních případech nebude výjimečně možno žádostem o poskytnutí informace o platech zaměstnanců poskytovaných z veřejných prostředků vyhovět, neboť to nebude přiměřené zákonodárcem sledovanému cíli (jenž je sám o sobě, jak výše vyloženo, zcela legitimní), jelikož zásah do práva na informační sebeurčení osoby, níž budou informace poskytovány, bude v citelném nepoměru s tím, v jakých ohledech a v jaké míře může být za cenu takového zásahu dosaženo v konkrétním případě platové transparency, a tedy zajištěna kontrola hospodárnosti konkrétní oblasti veřejné sféry. Zjednodušeně řečeno lze říci, že v některých výjimečných případech nebude vzhledem ke konkrétním okolnostem cíl proporcionální (v užším slova smyslu) negativním důsledkům spojeným s jeho dosažením. Typově vzato se bude jednat o případy, u nichž budou současně (kumulativně) splněny následující podmínky: 1) osoba, o jejíchž platových poměrech má být poskytnuta informace, se na podstatě vlastní činnosti povinného subjektu podílí jen nepřímo a při zohlednění všech okolností nevýznamným způsobem a 2) nevyvstávají konkrétní pochybnosti o tom, zda v souvislosti s odměňováním této osoby jsou veřejné prostředky vynakládány hospodárně. Dále pak v bodě 97 a 98 rozšířený senát Nejvyššího správního soudu rozlišil, že „bez dalšího je třeba poskytnout informace o platech zaměstnanců vykazujících zejména některý z následujících rysů:

- zaměstnanců v řídicích pozicích povinného subjektu, tedy všech takových zaměstnanců, kteří řídí nebo metodicky vedou jiné zaměstnance či řídí nebo metodicky vedou činnost subjektů podřízených povinnému subjektu, odléhajících jeho dohledu, jím spravovaných nebo jím fakticky ovládaných;
- zaměstnanců podílejících se na výkonu vrchnostenských oprávnění povinného subjektu, má-li povinný subjekt taková oprávnění (např. rozhodujících o právech či povinnostech osob, provádějících dohledovou, inspekční či kontrolní činnost, autorizované měření, zkušební činnost, metodické vedení apod.), nebo zaměstnanců, kteří, ač se sami na vlastní vrchnostenské činnosti nepodílejí, ji mohou nikoli nevýznamným způsobem ovlivnit (např. připravují podklady k rozhodování či koncepty rozhodnutí, zajišťují oběh dokumentů, zabezpečují provádění vrchnostenských činností po technické stránce nebo vykonávají jiné obdobné záležitosti v souvislosti s nimi),
- zaměstnanců organizujících či provádějících činnosti, jež jsou úkolem povinného subjektu, ať již jde o činnosti povahy vrchnostenské anebo jiné, anebo k takovýmto činnostem poskytujících významné podpůrné či doprovodné služby (např. analýzy, plánování, informační servis, zajištění vhodného technického a organizačního zázemí, logistika, informační technologie, provoz budov a jiných zařízení povinného subjektu),
- zaměstnanců majících z jiných než výše uvedených důvodů faktický vliv na činnost povinného subjektu (např. poradci, osobní asistenti osob v řídicích nebo jiných důležitých pozicích, osoby s nikoli nevýznamným faktickým vlivem na tok informací uvnitř povinného subjektu či na jeho komunikaci navenek),
- zaměstnanců, jejichž činnost má nebo může mít ekonomické dopady na veřejné rozpočty nebo na hospodaření povinného subjektu či jím řízených, jeho dohledu podléhajících, jím spravovaných či jinak ovlivňovaných osob.

Do skupiny osob, u nichž podle konkrétních okolností může připadat v úvahu odepření poskytnutí informace o jejich platech, jsou-li placeny z veřejných prostředků, tak mohou patřit zásadně jen osoby vykonávající u povinného subjektu činnosti pomocné nebo servisní povahy (např. údržba, úklid, závodní stravování), a to samozřejmě jen za předpokladu, že nenaplňují některý z výše naznačených rysů.“ Nejvyšší správní soud tak uvedeným způsobem vymezil aplikaci principu

proporcionality pro účely poskytování informací o platech zaměstnanců poskytovaných z veřejných prostředků na základě žádostí podle zákona č. 106/1999 Sb.

Správní orgán tedy shrnuje, že má na základě výše uvedeného za to, že je v rozporu s čl. 8 Úmluvy, s evropskou judikaturou i judikaturou Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu se při posuzování vztahu práva na soukromí a práva na přístup k informacím týkajících se platů zaměstnanců povinných subjektů podle zákona č. 106/1999 Sb. (resp. obecně informací o příjemcích veřejných prostředků), resp. při jejich následném zveřejnění, omezit pouze na konstatování, že test proporcionality provedl již zákonodárce (v tomto případě v § 8b zákona č. 106/1999 Sb.), a dále se blíže nezabývat otázkou zásahu do soukromí dotčených osob z hlediska práv zaručených Listinou pouze s odkazem na skutečnost, že se (opět s ohledem na znění § 8b zákona č. 106/1999 Sb.) nemůže jednat o porušení jejího čl. 10 odst. 3, neboť se jedná v důsledku existující právní úpravy o oprávněný zásah. Tento závěr je dle názoru správního orgánu podpořen též odbornou literaturou, která plošný přístup ke zveřejňování platů všech zaměstnanců státní správy odmítá jako neústavní, a to pro rozpor s čl. 10 Listiny, resp. pro zásah do práva na informační sebeurčení dotčených osob, který nebyl podroben testu proporcionality (srov. Wagnerová, E.; Šimíček, V.; Langášek, T.; Pospíšil, I. a kol. Listina základních práv a svobod. Komentář. Praha : Wolters Kluwer ČR, a.s., 2012, s. 286).

Na základě výše uvedeného má tedy správní orgán za to, že při vyřizování doručené žádosti podle zákona č. 106/1999 Sb. byl účastník řízení povinen provést před poskytnutím a opětovně před následným zveřejněním osobních údajů svých zaměstnanců test proporcionality a teprve na jeho základě dojít k závěru, zda je či není poskytnutí resp. zveřejnění informace o výši hrubého příjmu v případě konkrétního zaměstnance v rozporu s jeho právem na soukromí (zaručeným, jak výše uvedeno, především čl. 7 a 10 Listiny). V této souvislosti správní orgán, přes povšechnost a ne zcela jasnou srozumitelnost argumentu účastníka řízení týkajícího se povinnosti zajišťovat rovné zacházení se všemi zaměstnanci, konstatuje, že, stejně tak, jako nemají všichni zaměstnanci shodné pracovní pozice a shodné příjmy, nemůže být přístupováno shodně ke zveřejňování jejich osobních údajů souvisejících s odměňováním za pracovní činnost. Jinak řečeno, zásada rovného zacházení by se v tomto případě projevila pouze tak, že osoby se stejnou pracovní pozicí (resp. pracovní náplní) by byly z uvedeného hlediska posuzovány shodně.

Z hlediska ústavního, tj. omezení práva na soukromí, a z hlediska legitimacy cíle je nutno akcentovat tu část čl. 17 odst. 5 Listiny, podle které mají být informace poskytovány přiměřeným způsobem. Je tedy zjevné, že právo na informace není neomezené a jeho limitou jsou jak uvedená přiměřenost, tak opatření v demokratické zemi nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých (viz čl. 17 odst. 4 Listiny). V této souvislosti je nezbytné připomenout i usnesení Ústavního soudu sp. zn. III.ÚS 156/02, podle kterého *„Právo na informace je v Listině systematicky zařazeno mezi práva politická, tedy jako prostředek účasti na politickém životě státu. Zaručuje je stát. Právo na informace však nelze chápat jako neomezené právo člověka na uspokojení osobní zvědavosti či zvědavosti.“* V návaznosti na uvedené je třeba hledat ústavně konformní interpretaci vztahu práva na soukromí a práva na svobodný přístup k informacím při poskytování a zveřejňování informací o příjmech zaměstnanců účastníka řízení. Správní orgán má za to, že ústavně konformní (a současně konformní ve vztahu k evropskému právu) výklad § 8b zákona

č. 106/1999 Sb. z hlediska vztahu uvedených dvou práv lze dosáhnout právě a pouze individualizovaným poměřováním omezení práva na soukromí jednotlivých zaměstnanců a sledovaného cíle. Toto posouzení přitom obecně musí vycházet především z postavení konkrétního zaměstnance a jeho pracovních úkolů.

Správní orgán na tomto místě odkazuje především na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 4 As 90/2013-44 ze dne 12. listopadu 2014, podle kterého závěry vyplývající z rozsudku rozšířeného senátu čj. 8 As 55/2012-62 nelze bez dalšího aplikovat vůči způsobu poskytnutí předmětných informací zveřejněním. Jedním z dalších důvodů, který k tomuto závěru správní orgán vede (tj. k nutnosti dalšího provedení testu proporcionality ve vztahu ke zveřejnění osobních údajů o platu), je i skutečnost, že dle jeho názoru – ve shodě s názorem vyjádřeným v dokumentu Ministerstva vnitra „K dopadům aktuální judikatury Nejvyššího správního soudu k zákonu č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, na rozhodovací činnost Ministerstva vnitra jako nadřízeného orgánu krajů při poskytování informací ze samostatné působnosti (informování o platech a odměnách)“ – právu na informace žadatele odpovídá právo dotčené osoby žadatele znát (a potencionálně se proti němu bránit). V opačném případě by totiž nebyla zajištěna práva dotčených subjektů údajů, která ve svém rozsudku významně akcentuje i rozšířený senát.

Na základě výše uvedeného tedy správní orgán provedl test proporcionality ve vztahu ke zveřejnění osobních údajů zaměstnanců účastníka řízení, a to s těmito závěry. V prvním stupni posuzoval, zda je omezení práva stanoveno zákonem, a došel k závěru, že ano. Omezení práva na soukromí je v tomto případě stanoveno zákonem č. 106/1999 Sb., konkrétně pak § 8b odst. 1 a 3 ve spojení s § 5 odst. 3 tohoto zákona, neboť tato ustanovení, za použití již ustáleného výkladu pojmu veřejné prostředky, který podává ve své rozhodovací činnosti Nejvyšší správní soud, ukládají poskytnout o zaměstnancích účastníka řízení jejich osobní údaje a zasáhnout tak do jejich práva na soukromí a následně ukládají povinnému subjektu do 15 dnů od poskytnutí informací na žádost tyto informace zveřejnit způsobem umožňujícím dálkový přístup.

Pokud se týká druhého stupně testu, tj. otázky, zda je zásah do práva nezbytný a odpovídá sledovanému legitimnímu cíli, pak lze jako legitimní cíl jednání účastníka řízení, potažmo právní úpravy stanovené v § 8b ve spojení s § 5 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., shledat veřejnou kontrolu použitých veřejných prostředků resp. kontrolu plnění povinností stanovených v oblasti poskytování informací týkajících se nakládání s veřejnými prostředky. Pro tento cíl by bylo lze k detailní kontrole činnosti účastníka řízení považovat zásah do práv zaměstnanců účastníka řízení za nezbytný, dle názoru správního orgánu, ve zcela krajním případě.

V třetím stupni testu proporcionality je pak třeba vyhodnotit, zda omezení práv je přiměřené sledovanému legitimnímu cíli. Správní orgán má za to, že v případě zaměstnanců uvedených ve výroku tohoto rozhodnutí omezení jejich práv, ke kterému došlo zveřejněním jejich osobních údajů prostřednictvím internetu, nelze pokládat za přiměřené. V případě zaměstnanců zařazených na pracovních pozicích rejstříkářka, zapsatelka, pracovnice podatelny, knihovnice, řidič a údržbář se jedná o zaměstnance, kteří se podílejí na podstatě vlastní činnosti účastníka řízení pouze nepřímo a současně nejsou, resp. v době zveřejnění nebyly, známy žádné pochybnosti o hospodárnosti vynakládaných veřejných prostředků v souvislosti

s jejich odměňováním. Zásah do jejich práv vyvolaný zveřejněním jejich osobních údajů prostřednictvím internetu, tedy jejich zpřístupnění v podstatě neomezenému počtu osob, byl přitom zcela nepřiměřený sledovanému cíli, kterým je, jak výše uvedeno, v tomto případě plnění povinností dle § 5 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. vztahující se ke zveřejnění informace, které byla poskytnuta na základě tohoto zákona. Současně zaměstnanci, jejichž osobních údajů se zveřejnění týká, ztrácí svá práva dotčených subjektů, jak je uvedeno výše, která jim garantuje rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu.

Správní orgán dále došel k závěru, že v souladu se závěry rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu čj. 8 As 55/2012-62 nelze přičítat k tíži účastníka řízení, pokud zveřejnil informace o ostatních svých zaměstnancích, kteří pracují na jiných pozicích, než je uvedeno výše.

Správní orgán tedy shrnuje předešlou argumentaci v závěr, že postup účastníka řízení spočívající ve zveřejnění předmětných údajů jeho zaměstnanců týkajících se výše jejich hrubých příjmů v souvislosti s vyřizováním doručené žádosti o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., nelze považovat za plnění právní povinnosti ve smyslu § 5 odst. 2 písm. a) zákona č. 101/2000 Sb.

Účastník řízení mj. argumentuje, že z hlediska § 8b odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. neměl jinou možnost, než údaje na základě doručené žádosti poskytnout, neboť je mu taková povinnost uložena zákonem, a na druhé straně upozorňuje na skutečnost, že údaje byly poskytnuty, resp. zveřejněny v rozsahu užším, než předepisuje, resp. umožňuje § 8b odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. Na jednu stranu tedy účastník řízení dle svého tvrzení neměl možnost volby u samotného poskytnutí údajů, ale přestože formulace je z jazykového hlediska v obou ustanoveních obdobná a ukládající povinnému subjektu povinnost, existovala možnost volby v rozsahu zveřejněných údajů. Pokud se týká argumentace vztahující se ke vztahu mezi poskytnutím informací podle § 4 zákona č. 106/1999 Sb. a jejich následným zveřejněním ve smyslu § 5 odst. 3 tohoto zákona a s tím souvisejících tvrzení týkajících se rovnosti žadatelů o informace, resp. možných příjemců informací, správní orgán uvádí, že s ohledem na vymezení skutku, tak, jak je provedeno ve výroku tohoto rozhodnutí, které spočívá ve zveřejnění osobních údajů zaměstnanců účastníka řízení, nepovažuje tuto část vyjádření z hlediska předmětu řízení za relevantní.

Rovněž tak správní orgán poukazuje na skutečnost, že Nejvyšší správní soud (v rozsudku čj. 8 As 55/2012-62) a následně pak i Městský soud v Praze (v rozsudku čj. 10A 147/2013-72) se v odůvodnění svých rozhodnutí zabývají téměř výhradně otázkou poskytnutí osobních údajů žadateli. Legitimitu zveřejnění osobních údajů, která je předmětem tohoto řízení, pak řeší uvedený rozsudek Nejvyššího správního soudu pouze okrajově v bodech 92 a 93, které se primárně týkají nemožnosti aplikovat na danou věc judikaturu evropských soudů, kde uvádí, že „v řadě ohledů lze zaměstnance placené z veřejných prostředků srovnávat s fyzickými osobami, jimž jsou poskytovány prostředky z Evropského zemědělského záručního fondu (EZZF) a Evropského zemědělského fondu pro rozvoj venkova (EZFRV). Jedná se v obou případech o osoby, pro něž jim jsou poskytovány veřejné prostředky většinou významným, nežádka dominantním zdrojem příjmů, takže údaj o tom, jaké prostředky jim byly poskytnuty, má silnou vypovídací hodnotu o jejich soukromí. Od věci *Schecke a Eifert* se však nyní projednávaná věc v určitých ohledech odlišuje. V první řadě jde o poněkud jiný způsob zveřejňování informace o platech

poskytovaných z veřejných prostředků. Tyto informace jsou poskytovány zásadně přímo žadatelům o informace, a tedy jen v případech, že nějaký žadatel vůbec podá žádost o informaci, a nejsou zveřejňovány v centralizované a systematické formě na jediné internetové stránce. K jejich zveřejnění, pokud jsou poskytnuty, sice dochází, avšak rozptýleně, na internetových stránkách jednotlivých povinných subjektů a ne vždy v plném rozsahu....Dopad do soukromé sféry těch, jichž se informace týkají, je tak zpravidla v určitých ohledech omezen (jakkoli rozhodně není nevýznamný) ...“

S ohledem na výše uvedené považuje správní orgán za zcela logické, že pokud má na základě principu proporcionality povinný subjekt vyhodnocovat poskytnutí osobních údajů žadateli, je třeba stejným způsobem hodnotit i následné zveřejnění poskytnutých informací. Zveřejněním informací prostřednictvím internetu se zcela zásadně rozšiřuje počet subjektů, které se s osobními údaji mohou seznámit, a rovněž tak se nepoměrným způsobem zvyšuje nebezpečí jejich zneužití. Tomu má pak dle názoru správního orgánu následně odpovídat i přísnější nastavení pravidel pro rozsah zveřejňovaných informací, které je výsledkem přísnějšího nastavení kritérií testu proporcionality.

Správní orgán tedy na základě výše uvedeného považuje za prokázané, že účastník řízení porušil svým jednáním popsáním ve výroku tohoto rozhodnutí povinnost stanovenou v § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 101/2000 Sb., tedy povinnost zpracovávat osobní údaje pouze v souladu s účelem, ke kterému byly shromážděny.

Podle § 46 odst. 2 zákona č. 101/2000 Sb. se při rozhodování o výši pokuty přihlíží k závažnosti, způsobu, době trvání, následkům protiprávního jednání a k okolnostem, za nichž bylo protiprávní jednání spácháno. Správní orgán v souladu s tímto ustanovením při stanovení výše pokuty vycházel z následujících skutečností.

Z hlediska závažnosti správní orgán hodnotí jako přitěžující kritérium zásah do zákonem chráněných práv, neboť v případě zveřejnění informací o výši příjmů dochází dle správního orgánu k závažnému zásahu do soukromí subjektů údajů (dotčených zaměstnanců), o nichž byly tímto způsobem zveřejněny informace, které jsou v obecném chápání v rámci středoevropského sociokulturního prostoru z hlediska zásahu do soukromí považovány za velmi citlivé (nikoli ve smyslu příslušného ustanovení zákona č. 101/2000 Sb.) a současně vzhledem ke svému charakteru mohou komplexně vypovídat o jejich majetkových poměrech. Uvedené přitom znamená (jak výše uvedeno), že účastník řízení nerespektoval právo na soukromí, resp. na informační sebeurčení každého tak, jak vyplývá z čl. 10 odst. 3 Listiny, a které patří mezi základní lidská práva; zásah do ústavního práva je přitom dle správního orgánu třeba považovat vždy za velmi závažný. Tato okolnost současně vyjadřuje následek protiprávního jednání účastníka řízení ve smyslu § 46 odst. 2 zákona č. 101/2000 Sb. Současně je z hlediska zásahu do zákonem chráněných práv (tj. závažnosti) další přitěžující okolností skutečnost, že v důsledku toho, že údaje byly zveřejněny prostřednictvím internetu, tedy v podstatě neomezenému počtu osob, došlo k následku, který nelze zpětně žádným způsobem napravit a již způsobený zásah do práv omezit. Za přitěžující okolnost tak správní orgán považuje též způsob protiprávního jednání účastníka řízení, tj. zveřejnění údajů prostřednictvím internetu. Další přitěžující okolností zvyšující závažnost jednání účastníka řízení je, že je orgánem výkonné moci, což mu umožňuje činit pouze to, co mu zákon stanovuje a má si být při svých postupech vědom všech limitů a následků.

Počet dotčených subjektů údajů, tj. 20, neposoudil správní orgán ani jako polehčující, ani jako přitěžující okolnost. Tento počet je příliš vysoký na to, aby mohl být hodnocen jako polehčující okolnost, a současně nikoli dosahující úrovně, kterou by již bylo možné považovat za okolnost přitěžující. Pokud se týká doby, po kterou byly údaje zveřejněny, ani tu neposoudil jako polehčující či přitěžující, a to zejména s ohledem na skutečnost, že, jak výše uvedeno, samotným zveřejněním dochází k zásahu, který je ve své podstatě nevratný.

Ve vztahu k okolnostem, za nichž bylo protiprávní jednání spácháno, přihlédl správní orgán, jako k polehčující okolnosti, k nikoli konstantní judikatuře Nejvyššího správního soudu v této oblasti v době protiprávního jednání účastníka řízení, přičemž v oblasti zveřejňování poskytnutých informací není dle názoru správního orgánu konstantní ani v současnosti. Jako polehčující okolnost posoudil správní orgán i tu skutečnost, že údaje byly zveřejněny nikoli z vlastní iniciativy účastníka řízení, ale na základě jemu doručené žádosti.

Po posouzení všech shora uvedených skutečností rozhodl správní orgán o uložení sankce v dolní polovině zákonné sazby.

Při rozhodnutí o uložení povinnosti uhradit náklady řízení správní orgán vycházel z ustanovení § 79 odst. 5 správního řádu, který správnímu orgánu ukládá povinnost uložit paušální částkou náhradu nákladů řízení účastníkovi, který řízení vyvolal porušením své právní povinnosti, a z § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení, kterou se stanoví paušální částka nákladů správního řízení ve výši 1.000 Kč.

S ohledem na výše uvedené, bylo rozhodnuto, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

Poučení: V souladu s § 152 odst. 1 správního řádu lze u odboru správních činností proti tomuto rozhodnutí podat ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí rozklad předsedkyni Úřadu pro ochranu osobních údajů.

Rozhodnutí je doručeno dnem převzetí stejnopisu, nejpozději ale desátým dnem od jeho uložení na poště. V případě doručování do datové schránky je dnem doručení okamžik přihlášení oprávněné osoby do datové schránky, nejpozději ale desátý den ode dne dodání rozhodnutí do datové schránky.

Praha, 7. prosince 2016

otisk
úředního
razítka

Vanda Foldová
vedoucí oddělení správních činností